

jeho povinností bylo, podrobně se informovati před podáním žaloby, proti komu chce žalobu podati a proti komu ji ve skutečnosti podává.

Do tohoto sporu vstoupila tedy sice jiná osoba, než vůči které žaloba byla zamýšlena, nikoliv však osoba rozdílná od té, proti které žaloba byla podána. Není zde proto žádné zmatečnosti řízení a prvý soud plným právem zamítl návrh na prohlášení řízení za zmatečné a na nové doručení žaloby.

(Krajský soud v Litoměřicích č. j. R V 1935/37.)

Jsou veřejné dávky také nájemným podle § 1, odst. 2., č. 1 zákona o ochraně nájemníků?

Soud I. stolice zjistil, že odpůrci navrhovatele dluhují vodné a dávku z nájemného Kč 128'05 a že dluh ten nezapravili, ač byli dvakráte písemně upomínáni a byla jim určena dodatečná lhůta k zaplacení. Právem vyhověl soud návrhu, opřenému o § 1, odst. 2 č. 1 zák. o ochr. náj. Nelze vyhověti stížnosti, která uplatňuje zejména, že veřejné dávky nejsou součástí nájemného a že bylo návrh výpovědní zamítnouti, když soud zjistil, že odpůrci navrhovatele nájemné nedluhují. Stěžovatelé dovolávají se výkladu o pojmu nájemného, jak je obsažen v komentáři Crha-Steigerhof-Hronek.

Soud rekursní nesdílí tento názor, nýbrž má zato, že nájemným ve smyslu § 1, odst. 2, č. 1 zák. jest rozuměti vše, co nájemník z důvodu nájemní smlouvy jest povinen za používání předmětů nájmu pronajimateli platiti. K tomu patří i veřejné dávky, které pronajimatel jest povinen z domu nebo z nájemného zapraviti, a k jichž zaplacení se nájemník nájemní smlouvou zavázal. Správnost tohoto výkladu vyplývá zejména z § 12, odst. 2 zák. o ochr. náj., který vytyčuje přesně, z kterých důvodů lze nájemné zvýšiti a které okolnosti mají vliv na přípustné zvýšení. Jedním z těchto důvodů jest zejména také zvýšení veřejných dávek, které má pronajimatel z domu nebo z nájemného zapraviti.

Stejnou definici pojmu nájemného obsahuje § 149 zákona č. 76/1927, resp. vl. nař. z 2. února 1937, č. 15 Sb. zák. a nař.

(Krajský soud v Litoměřicích, č. j. R V 1459/37.)

Jsou-li předmětem pozdějšího rozsudku trestné činy, spáchané jednak před vynesemím dřívějšího rozsudku, jednak po něm, nelze použití § 265 tr. ř., je-li čin, spáchaný po vynesemí dřívějšího rozsudku, podle zásad o souběhu trestných činů (§§ 34, 35, 267 tr. z.), rozhodný pro výměru trestu v pozdějším rozsudku nebo je-li stejně trestný jako čin spáchaný před vynesemím dřívějšího rozsudku.